

Fatale fout

EEN VERKEERDE KEUZE VERANDERT ALLES

Fatale fout

EEN VERKEERDE KEUZE VERANDERT ALLES

Tebrina Moulay

© 2023 Tebrina Moulay

ISBN 9789403671628

Auteur en Cover: Tebrina Moulay

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gelijkenissen met bestaande personen berust op toeval.

Weirdness makes life fun!

1

Ik zat aan de bar van een onbekende kroeg, een bruin café in een dorp waar ik nooit eerder was geweest. Het was er druk en rumoerig, geluiden van schreeuwende gasten, stuiterende poolballen en rinkelende glazen vulden mijn oren.

Evie zat naast me de menigte te observeren. Ik was verzonken in mijn gedachten. Het was bizar hoezeer mijn leven het afgelopen jaar was veranderd. Een jaar eerder leerden Evie en ik elkaar kennen in eenzelfde soort kroeg. Ik was op de vlucht geweest voor mezelf en bevond me in een tunnel onder mijn put, zo diep was ik gezonken. Evie was opgedoken als een reddende engel, ze had me onder haar hoede genomen en beschermd, vooral voor mezelf. Onze vriendschap ontstond vrijwel direct. Evie en ik waren het perfecte paar, ze was mijn missende puzzelstuk: gevoelig, verzorgend en het meest volwassen van ons twee. Ik was op zoek naar mezelf en emotioneel gezien nog steeds onontwikkeld. Ik verwerkte mijn emoties door ze plat te zuipen en mijn grenzen ontvluchtte ik zodanig dat ik nieuwe continenten ontdekte. Evie liet mij gaan tot op zekere hoogte. Ze was niet bang om mij terug te fluiten, dat deed ze ook geregeld. Ze was mijn gids, een soort liefdevolle ouder, waar ik nog steeds aan moest wennen. Mijn familieleven was niet bepaald liefdevol geweest.

Evie stootte me aan met haar elleboog, terwijl ze kwijlend naar een man verderop in de ruimte staaarde.

‘Habba Habba! Kijk! Wat een lekker ding!’

Evie had gelijk. De man had zijn uiterlijk mee, een knappe kop met een glimlach geschikt voor een tandpasta reclame. Hij droeg een strak shirt waarin zijn borstkas goed voor de dag kwam. Hij was fit en liet dat graag zien, hij liep nogal parmantig door de ruimte. Zijn loopje deed me aan een gorilla denken.

‘Je valt op apen, Ev!’ zei ik lachend. ‘Maar het is inderdaad een lekker hapje, daar is hij zelf ook van overtuigd.’

‘Proef je niks van.’

Evie nam de gorilla van top tot teen op, en ze was niet de enige die dat deed. De man had minnaars voor het uitzoeken.

Een kroeg was eigenlijk een soort vleeshal, waar verschillende diersoorten elkaar aan een vleeskeuring onderworpen. Ik deed er zelf ook aan mee. Mijn aandacht werd getrokken door een vrouw die tussen de mensenmassa tevoorschijn kwam. Een oogverblindende brunette die alle koppen op haar pad liet omdraaien en de man-aap onmiddellijk deed vergeten. De natural beauty was zich bewust van haar charme en wist daar subtieler mee om te gaan dan de man-aap. Ze bewoog langzaam maar sierlijk door de ruimte, genietend van de aandacht. Ik staarde de vrouw met open mond aan. Haar grote groene ogen vonden de mijne en bleven daar even rusten, terwijl ze zachtjes op haar lip beet. Deze vrouw was de pornoversie van tinkerbel. Een fuckable elf. Niet ordinair geil, maar smaakvol sexy en voor mijn begrippen veel te hoog gegrepen. Ik twijfelde of ik wel goed had gezien dat ze mij had opgemerkt, twijfels die verdwenen toen ze plaats nam op de barkruk naast me.

‘Hoi. Ik ben Kate en wie ben jij?’ Ze stak me haar hand toe die ik flauwtjes aanpakte.

‘Je... Jennifer... Jenny,’ stamelde ik zenuwachtig.

Doe normaal! schreeuwde ik mezelf in gedachten toe.

‘Ik heb jou hier nog niet eerder gezien,’ fluisterde ze speels in mijn oor. Haar warme adem bedekte mijn huid met een laag kippenvel.

‘Klopt. Ik ben hier voor het eerst. Een uitje met mijn vriendin...’

Ik draaide me om naar de barkruk waarop Evie een paar seconden eerder had gezeten. Nu zat er een beer van een kerel ongegeneerd naar Kate te staren. Ik gaf de man geen ongelijk, Kate was adembenemend. Evie vond ik tussen de mensenmassa, vlak voor de uitgang, waar ze duidelijk stond te wachten tot ik haar opmerkte. Ze gaf me een dikke knipoog en verdween.

‘Je vriendin?’ vroeg Kate. Ik meende een vleugje teleurstelling te bespeuren in haar stem.

‘Een vriendin. Die zojuist vertrokken is,’ antwoordde ik.
‘Ach, dus nu ben je hier helemaal alleen?’ Ze keek naar me met een quasi droevige blik.

‘Ik heb ander gezelschap gevonden.’

‘Dan ga ik ervan uit dat je met me meedrinkt.’

Kate trok de aandacht van de barman en bestelde twee gin-tonic. De vrouw was een bovennatuurlijk wezen met een radioactieve aura. Ik werd direct blootgesteld aan haar straling, die allerlei gevoelens losmaakte. Kate liet alles er sexy uitzien, zelfs het drinken van een cocktail. Ze gooide het drankje in één teug achterover en veerde behendig op uit haar stoel.

‘Kom! We gaan!’ zei ze stellig.

Ik volgde haar voorbeeld en gooide mijn cocktail ook in één teug achterover. In mijn luchtpijp. Ik verzoop bijna in gin-tonic. De tranen sprongen in mijn ogen en mijn hoofd liep rood aan. Ik hapte naar zuurstof en deed ondertussen mijn best om zo normaal mogelijk over te blijven komen. Het voelde als een marteling. Ik wist dat ik eruitzag als een vis op het droge, spartelend om in leven te blijven. Een verschrikkelijke hoestbui volgde en daarmee werd de nog aanwezige lucht in mijn lichaam met kracht naar buiten geperst.

Neeee!! Niet nu!

De gêne die ik eerder voelde was niets in vergelijking met deze schaamte. Als ik op dat moment dood was gegaan had ik het helemaal prima gevonden. Hoestend ruften, of in mijn broek kakken, in het bijzijn van de mooiste vrouw die ik ooit had gezien, was geen optie.

Kate klopte zachtjes op mijn rug, terwijl ik met al mijn kracht mijn kont dichtkneep. Hoe graag ik haar ook wilde, op dat moment wilde ik het liefst alleen zijn.

‘Zo.. Terug,’ hijgde ik, waarna ik naar de toiletten vluchtte.

Na een symfonie aan boeren lukte het me om weer normaal te ademen. Hoewel ik stiekem blij was om nog steeds in leven te zijn, voelde de ervaring als een nieuw dieptepunt.

Ik was ervan uitgegaan dat Kate er ondertussen met een ander vandoor was gegaan, maar tot mijn verbazing stond ze op me te wachten.

‘Gaat het weer?’ vroeg ze bezorgd. ‘Je liet me echt even schrikken.’

‘Geen zorgen. Ik ben weer oké,’ lachte ik beschaamd. ‘Je was zojuist getuige van mijn slechtste move ooit.’

‘Of je beste..’ Kate grijnsde. ‘Ik denk dat je nog wat extra zorg nodig hebt.’ Ze pakte mijn hand vast en leidde me naar de uitgang met de ogen van de achterblijvende kroegtijgers brandend in onze ruggen.

2

Ik schrok wakker in een vreemd bed.

‘Goedemorgen stoeipoesjes!’ Hoorde ik een onbekende mannenstem vrolijk zeggen. Aan het voeteneind stond een man in een blauwe badjas met twee bekers koffie in zijn handen en een brede glimlach op zijn gezicht. ‘Volgens mij zijn jullie wel toe aan koffie.’

Ik had niet overdreven veel gedronken, toch duurde het even voordat mijn bewustzijn terugkeerde op aarde. Er dwarrelden langzaam kleine fragmenten mijn brein in, herinneringen aan de nacht, waarin geen man aanwezig was geweest, dat wist ik zeker. Ik voelde het bed naast me bewegen. Kate, de fuckable elf, kwam overeind en pakte de beker aan die de man haar aanreikte. ‘Koffie, heerlijk!’

De verwarring was van mijn gezicht af te lezen.

‘Mijn excuses, waar zijn mijn manieren.’ De man in de blauwe badjas reikte mij de andere beker aan en nam vervolgens plaats op de rand van het bed. ‘Ik ben Simon,’ zei hij, alsof met dat gegeven alles duidelijk werd.

‘Simon is mijn man,’ vulde Kate verder in.

Tijd om te antwoorden, of om enigszins te verwerken dat ik de nacht met een getrouwde vrouw had doorgebracht, kreeg ik niet. Een tweede man, in eenzelfde blauwe badjas als Simon, kwam de kamer ingelopen.

‘Lieverd? Je koffie wordt koud.’ Hij duwde een beker in de handen van Simon en nam ook plaats op de rand van het bed.

‘Oh, dus hier is de gezelligheid!’ grijnsde hij.

Simon sloeg een arm om de man heen. ‘En dit hier is Alec, mijn vriend.’

Alec stak zijn hand enthousiast naar me uit. ‘Aangenaam!’

‘Ehh.. Ik ben Jenny,’ zei ik met een rauwe stem en schudde nogal achteloos zijn hand. Het was een geheel nieuwe ervaring om de man van een scharrel te ontmoeten, laat staan samen met zijn vriend.

‘Jenny en ik zijn niet echt aan een gesprek toegekomen.’

Kate stak een hand onder de dekens en pakte mijn been vast. Ik schrok van haar aanraking, haar hand die heel langzaam een weg volgde naar mijn lies. Ik deed mijn best om haar hand zo onopvallend mogelijk te ontwijken, maar Kate liet zich niet zomaar negeren. Ze zette mijn been klem door haar eigen been er behendig overheen te plaatsen. Het feit dat haar echtgenoot en zijn speelviendje bij ons op bed zaten belemmerde haar niet, sterker nog het leek haar uit te dagen. Als ik haar de kans had gegeven, had ze me en public uit elkaar getrokken, daar durfde ik op te wedden. Ik had geen moeite met onconventionele relaties, zolang alle partijen vrijwillig deelnamen. Ik had meer moeite met het dragen van labels. In mijn ogen zorgden zij juist voor verdeeldheid. Ik had dan ook nooit een passend label voor mezelf gevonden. De een was te links, de ander te rechts en het midden draaide alle kanten op. Ik volgde mijn eigen route, dat had ik altijd al gedaan.

Simon en Alec babbelden over weet ik veel wat, terwijl Kate ondertussen verder zocht naar mijn vagina. Ochtendseks was niet aan mij besteed, met welk geslacht dan ook. Een walm van nachtelijk zweet en oogkorsten wond me niet op. Mijn mond voelde kurkdroog aan en een klont mascara had mijn wimpers aan elkaar vastgeplakt. Kate daarentegen was nog steeds even prachtig en ook net zo losbandig als de vorige avond.

De mannen hadden het niet door of waren niet geïnteresseerd in wat er gaande ging onder de dekens. Ze gingen helemaal op in hun verhaal waar ik geen woord van had opgevangen.

Het waren hele gezellige mannen die ik leuker had gevonden wanneer ik aangekleed was geweest. Ik voelde me naakter dan naakt en had ondertussen iedere gangbare positie om Kate's hand te vermijden uitgeprobeerd. Het bed bood maar beperkte ruimte. Net toen ik op het punt stond om het uit te schreeuwen maakte Kate een einde aan de gezelligheid.

‘Jongens het is heel gezellig, maar ik wil Jenny graag nog even gedag zeggen.’

'We gaan al!' lachte Simon. Hij trok Alec mee die nog even naar ons zwaaide.

'Sorry, misschien had ik je iets meer over mezelf moeten vertellen.' Kate verontschuldigde zich.

'Je bent mij geen verklaring schuldig,' zei ik stoer. Het was een leugen. Ik voelde me ontzettend ongemakkelijk. De nacht was fantastisch geweest, maar nu voelde ik me vies. Ik wilde niets liever dan douchen en naar huis gaan.

Kate had mijn ongemak door. 'Kom, ik laat je de douche zien.'

'Kijk eens wie daar is. Goedemorgen, kleine slet,' lachte Evie. Ze zat in haar pyjama op de bank in onze caravan en keek me verlangend aan. Ik wist dat ze brandde van nieuwsgierigheid. 'Goedemorgen Houdini,' zei ik luchtig. 'Jij was gister wel heel snel vertrokken.'

'Het heeft blijkbaar geholpen. Vertel, wat heb je allemaal uitgespookt?'

Ik stond bij het kleine keukenblok en hield de waterkoker omhoog. 'Wil je ook?' vroeg ik haar vraag negerend.

Evie was enorm nieuwsgierig van aard. Een eigenschap waar ik me geregeld aan stoorde, maar ik had geleerd om haar tevreden te houden door haar kleine beetjes te voeren.

'Nee, dank je. Vertel nou alsjeblieft! Wat heb je vannacht allemaal uitgespookt?'

'Je weet zeker dat je alles wilt weten?'

'Bijna alles,' zei Evie bedenkelijk.

Ik vertelde haar over mijn bijna dood ervaring met de gin-tonic en uiteraard de verrassing die ochtend.

'Nee! Dit meen je niet!' Evie keek me ongelovig aan en barstte daarna in lachen uit. Ik kon niet anders dan meelachen.

Mijn leven was het afgelopen jaar in ieder opzicht veranderd.

Niet alles daaraan was positief, op mijn vriendschap met Evie

na. Sinds ik haar had leren kennen brak de zon weer wat vaker door. Ik was bijna vergeten hoe fijn het kon zijn om met iemand te lachen, om überhaupt te lachen.

3

De dag was nog niet eens op de helft en ik was er al klaar mee. Het plezier dat ik ooit had voor het vak waar mijn ouders op neer hadden gekeken was totaal verdwenen. Het kappersvak was onderhand een oude liefde geworden, een waarvan ik niet meer precies wist waarom ik ervoor was gevallen.

Veldbergen was een pietepouterig dorp. Het centrum kon nauwelijks een centrum genoemd worden, het had slechts enkele winkels: een bakker, een groenteboer, een boekwinkel, een boetiekje, een pizzeria en de kleinste supermarkt waar ik ooit voet in had gezet. In de enige kapsalon in de nabije omgeving, heel origineel genaamd kapsalon Veldbergen, was ik werkzaam. De inwoners liepen jaren achter op modegebied wat mijn werk geestdodend maakte. Iedere week kwamen dezelfde dinosauriërs aan de lopende band langs voor een watergolfje. Ik miste een klik met de klanten die liever onderling gesprekken voerden. Roddelen was de dagelijkse gang van zaken, verhalen die te belachelijk waren voor woorden, en toch bleef ik ernaar luisteren met een klein sprankje hoop dat er een keer iets zinnigs verteld zou worden. Met mijn collega's had ik ook geen connectie. Ik was nog steeds een vreemdeling.

Veldbergen was een bijna afgezonderd dorp. De meeste inwoners waren er geboren en getogen, alleen tijdens de jaarlijkse feestweek werd het dorp overspoeld met buitenstaanders en toeristen.

'Niet zo zuinig, Jenny. Nog een beetje extra, alsjeblieft,' zei mevrouw Visser tegen me.

De vrouw was verzot op haarlak en pas tevreden wanneer haar haar zo stijf stond dat ze haar hoofd als stormram kon gebruiken. Het was een wonder dat ze zichzelf nooit in de fik had gestoken. Ze rookte als een stoomtrein en had eigenlijk een bord 'brandgevaarlijk' moeten dragen.

'Jenny is de spaarzame van ons.' Becca liet een vals lachje zien en tikte tegen mijn arm. 'Wij kunnen ons een extra bus haarlak prima veroorloven, hoor.'

'Fijn! Het gat in de ozonlaag begon al bijna te helen,' mompelde ik. Ik had een bus haarlak door haar strot willen duwen.

Becca en ik lagen elkaar niet. Het ontging de meeste klanten, zo ook mevrouw Visser.

'Jenny, wat ben je toch een grappige meid.'

'Ik heb mijn momenten.'

Nadat mevrouw Visser de zaak had verlaten trok ik me terug in de kleine keuken waar Mats aan de koffie zat.

'Ik zag mevrouw Visser voorbijkomen, is er nog haarlak op voorraad?' vroeg hij lachend.

Ik lachte mee als een boer met kiespijn, de grap die niet eens grappig was, werd iedere week opnieuw herhaald. Mijn leven was veranderd in Groundhog day. Een variant waarin bejaarden de hoofdrol speelden. Ik had geen alternatieven. De banen als kapster lagen niet voor het oprapen. Ik was blij met de kans die Johan, mijn werkgever, mij gegeven had.

Het meeste geld waarmee ik naar Veldbergen was gekomen had ik uitgegeven aan een woning. Een vrijstaand huis op een flink stuk land, middenin bosgebied. Het was een ideale plek om jezelf af te zonderen. Dat was ook mijn enige vereiste geweest.

Ik verlangde naar een rustige plek in de middle of nowhere.

Het huis aan de Veldbergerweg voldeed aan die eisen. De stacaravan op het terrein kreeg ik er gratis bij en bood tijdelijk onderdak. Het ogenschijnlijke perfecte huis had ik veel te impulsief aangeschaft. De woning moest grondig aangepakt worden en ik had totaal geen verstand van renovaties of klussen in het algemeen. Vlak nadat ik de woning had betrokken leerde ik Evie kennen. Ik had haar woonruimte aangeboden in ruil voor hulp met het huis, maar Evie bleek niet veel handiger dan ik. De grootste klussen moest ik noodgedwongen uit handen geven en daarna was mijn geld zo goed als op. Het huis verkeerde in goede staat, maar zonder keuken en badkamer was het

grotendeels een kale bedoening. Er was ook geen haast bij om het huis te betrekken. De caravan was inmiddels ons thuis geworden.

'Oh, hier ben je!' Becca stond in de deuropening van de keuken.

'Mevrouw Piek zit op je te wachten,' zei ze vinnig.

'Ik kom eraan.'

Het maakte niet uit wat ik zei of deed, Becca verstopte haar afkeer naar mij niet. Ze bleef ongeduldig in de deuropening wachten tot ik aanstalten maakte om achter haar aan te lopen. Geen idee wat ik haar ooit had misdaan, maar ook door Becca's gedrag kreeg ik een steeds grotere hekel aan mijn werk. Het werd mijn vijfde watergolf van de dag en ik stond op het punt om iemand kaal te scheren. Mevrouw Piek was een tachtigjarige dame met een bochel die records kon verbreken. Het wassen van haar haar was een uitdaging, omdat de wasbak niet aansloot in haar nek. Iedere week was ze doorweekt, wat ik ook probeerde. Als laatste optie had ik voorgesteld om een droog shirt mee te nemen, advies waar ze niets mee deed. Voor de zoveelste keer waggelde de oude dame met een drijfnapte rug naar de kaptafel. Ik zag Becca's ogen venijnig fonkelen, waarna ze meteen op de dame afschoot.

'Och, mevrouw Piek, u bent weer helemaal doorweekt! Mijn excuses, Jenny is niet helemaal eerlijk geweest over haar ervaring tijdens haar sollicitatie,' zei ze jammerlijk tegen de oude dame. 'Jenny, wij horen onze klanten in de watten te leggen. Daar hoort dit natuurlijk niet bij!' Ze wees naar de natte rug van mevrouw Piek.

In mijn hoofd telde ik tot tien voordat ik mijn mond opende.

'Mevrouw Piek, het spijt me, alweer,' zei ik beleefd. 'Misschien is het toch een goed idee om volgende week een droog shirt mee te nemen?'

'Ja, maar daar heb ik nu niets aan,' zei mevrouw Piek bedroefd.

Het oude krenge bleek enorm gehaaid te zijn.

Het had me eigenlijk niet moeten verbazen. Veldbergen behuisde aparte inwoners.

‘Jenny gaat wel even langs de boetiek om een nieuw shirt voor u te halen. Dat is het minste wat je kunt doen, niet waar, Jenny?’ Becca’s stem klonk zo zoet dat het glazuur bijna van mijn tanden sprong.

‘En mijn klanten dan?’

‘Tja, zij moeten het nu ontgelden. Dan moet je maar een uurtje langer blijven.’

Ik wilde haar zelfingenomen kop tegen de spiegel slaan. Becca genoot ervan om me te sarren. Toch deed ik wat me gezegd werd en liep op een drafje naar de boetiek aan het eind van de straat.

Het was de eerste keer dat ik de winkel betrad. Het was een stuk ruimer dan de voorkant deed vermoeden. Ik liep vluchtig langs een stel kledingrekken en stond daarna oog in oog met drie paar vrouwenogen die me vijandig aankeken. Twee dames zaten op klapstoeltjes met een kop koffie in hun handen, de derde stond achter de toonbank. Geen van hen nam de moeite om me te begroeten.

‘Goedemiddag. Ik ben Jenny van de kapsalon. Ik zoek een shirt voor een oudere dame,’ zei ik haastig.

Alleen de vrouw achter de toonbank antwoordde.

‘Wat voor shirt en welke maat?’

‘Eh, een gewoon T-shirt. De maat, geen idee. Het is voor mevrouw Piek, misschien kent u haar?’

‘Natuurlijk! Jij denkt dat iedereen hier elkaar kent..’ bromde de vrouw humeurig. ‘Je hebt geluk. Ik weet toevallig wie je bedoelt.’

De verkoopster plukte lukraak een blouse van een rek vooraan in de winkel. ‘Deze moet ze wel passen.’

‘Doet u deze dan maar.’

‘Dat wordt dan zesenzeventig euro en negentien cent,’ zei ze met een valse kop. Ze had familie van Becca kunnen zijn.

Gloeiende gloeiende..

Ik voelde me belazerd, voor de zoveelste keer die dag en de gedachte om te vluchten kwam opnieuw in me op. Waarom

pikte ik dit allemaal? Waarom bleef ik toch hangen in dat achterlijke gehucht?

Omdat je niet kunt blijven vluchten..

Ik keerde met tegenzin terug naar de kapsalon en trof Becca aan bij mevrouw Piek, ze stond haar rug droog te föhnen.

Ik overhandigde het tasje met de nieuwe blouse aan de oude dame die niet eens de moeite nam om ernaar te kijken. Ze legde het gewoonweg op de plank voor haar, naast haar handtas, zonder een woord te zeggen.

Ik wist dat ik nog steeds een outsider was en dat ik dat altijd zou blijven. De eeuwige vreemdeling. Ik kon er mee leven dat ik geen klik had met mijn dorpsgenoten, maar wat ik niet kon accepteren was de manier waarop ik werd behandeld: oneerlijk. Was dit karma? Moest ik hiermee leren leven?

4

Ik luchtte mijn hart bij Evie, die zoals altijd geduldig naar me luisterde. 'Het rotwijf! Ze haalt het bloed onder mijn nagels vandaan en ze stookt iedereen in dit kutdorp tegen me op!' Ik nam een slok van mijn biertje en ging weer verder met mijn klaagzang. 'Wat moet ik doen? Ik kan niet lang meer samen blijven werken met die trut, dan word ik knettergek!' 'Praat met Johan. Vertel hem dat je het niet meer trekt,' zei Evie. 'En dan? Becca heeft iedereen in haar zak zitten, Ev. Ook Johan.' 'Dat denk je. Probeer het nou maar, hij kan bemiddelen om de situatie te verbeteren.'

Evie's advies was goed bedoeld, alleen was ik niet zo optimistisch als zij.

Mijn tirade werd onderbroken door het geluid van een claxon. Het betekende dat de pizzabezorger op de parkeerplaats stond te wachten.

Mijn huis bevond zich aan het eind van de Veldbergerweg, een doodlopende straat tussen diverse boerderijen en weilanden. Het was bereikbaar via een onverharde weg. De caravan stond helemaal achteraan het door bomen omringde erf, op een grasveld met een zelf aangelegd pad. Omdat de route voor bezorgers uitdagend kon zijn maakten we afspraken, drie maal toeteren betekende dat ze halverwege de weg, dat we ook als parkeerplaats gebruikten, stonden te wachten.

'Ik ga wel!' riep ik. Ik trok mijn laarzen aan en rende zigzaggend over het pad naar de parkeerplaats.

Sam, de pizzabezorger, zat op zijn scooter en groette me vriendelijk. 'Hee, Jenny. We zijn een beetje uitgeschoten met de pesto, precies zoals je het lekker vindt.' Hij gaf me een knipoog en overhandigde me twee pizzadozen.

'Sam, jij weet de weg naar mijn hart te vinden.'

Hij lachte en startte zijn scooter. 'Eet smakelijk, Jenny.'

'Dank je wel, Sam!'

Ik keek toe hoe hij tussen de bomen verdween, en zomaar opeens becroop me een vreemd gevoel. De haren op mijn armen kwamen langzaam overeind en er trok een rilling over mijn rug. Ik had het gevoel dat er naar me werd gekeken.

Mijn terrein was van aanzienlijk formaat. Vanaf de parkeerplaats kon ik het grootste deel overzien. Aan de linkerkant zag ik de caravan en schuin voor me had ik zicht op een deel van het huis. Het gehele erf werd omsingeld door verschillende bomen, als een klein leger dat bescherming bood. Een briesje liet de bladeren zachtjes dansen, wat zorgde voor een wirwar aan schaduwen die allerlei vormen aannamen. Het voelde grimmig en speelde met mijn hoofd. Ik werd achterdochtig en dacht overal beweging te kunnen zien.

Er is niets aan de hand.

Mijn gevoel liet zich niet gemakkelijk negeren. Mijn intuïtie was sterk. Alle spieren in mijn lichaam spanden zich aan, zich ergens op voorbereidend. Maar waarop? Was er daadwerkelijk iets? Stond er echt iemand naar me te kijken, of was het enkel mijn achterdocht? Ik zag een schim vanuit mijn ooghoek bewegen. Het verplaatste zich houtherig van boom naar boom. De schim was groter dan de dieren die normaal op ons erf aanwezig waren. Ik hield me stil en concentreerde me op de omgeving. Het ritselende geluid van de wind door de bomen werd steeds luider, net als het geluid van tientallen vogels. Ik hoorde en zag steeds meer, vogels die van boom naar boom vlogen, bijen, vlinders, een libelle, maar niets meer dan dat.

Het was niets bijzonders, Jenny! Gewoon een beest, een eekhoorn of een hert.

Sinds ik mijn plek had gevonden in Veldbergen, was ik nonchalanter geworden. Comfortabel bijna. Het had niets met Veldbergen te maken, het kwam door mijn terrein. Het was mijn thuis geworden. Nog nooit had ik mezelf ergens zo op mijn gemak gevoeld als daar. En nu sloeg de twijfel toe. Was ik té comfortabel geworden?

Hou toch op met overdenken!

Ik schudde het gevoel van me af en stapte de caravan binnen. 'Heb je alles al opgegeten?' vroeg Evie. 'Sorry, Sam hield me aan de praat,' loog ik. We aten in stilte voor de televisie. Ik deed mijn best om de onrust die ik voelde te verbergen, maar ik wist dat Evie me nauwlettend in de gaten hield. Niet alleen mijn intuïtie was sterk. Het was bijzonder hoe goed Evie mij kende in een relatief korte tijd. Ik had in mijn leven maar weinig mensen om me heen gehad die oprechte interesse in mij hadden getoond. Het was nog steeds onwennig en al was het heel welkom, het was niet zonder risico.

Er trok 's nachts een gigantische onweersbui over. Ik werd wakker van het gedonder en luisterde naar de regendruppels die op het dak van de caravan kletterden. Het ritmische geluid was hypnotisch, toch hielp het niet om mijn rommelige gedachten te verdrijven. Ik piekerde over Becca, het werk dat ik impulsief had aangenomen, mijn hele komst naar Veldbergen was impulsief geweest. Ik hield het niet langer uit in Wittewoud, mijn geboorteplaats, er was teveel gebeurd. Ik hoopte dat ik ergens anders opnieuw kon beginnen, een nieuwe start kon maken, maar dat was een illusie. Het verleden was niet uit te wissen, ik zat nog steeds met mezelf opgescheept.

Ik zette een stoel voor het raam aan de zijkant van de caravan. Het bood uitzicht over het terrein en de prachtige luchtshow. Ik keek ernaar met verwondering. Het natuurspektakel was voelbaar in mijn lijf, een lichte druk in mijn hoofd en tintelingen op mijn huid. De lichamelijke gewaarwording voelde als een soort voorbode, er stond me iets te wachten. Een onaangename verrassing waarvan ik, als ik eerlijk was, had kunnen verwachten dat het zou komen. De vraag was alleen wanneer? 'Ik dacht al dat ik je hoorde.' Evie stond in het midden van de kamer. 'Wat heb jij me niet verteld?' vroeg ze een tikkeltje gepikeerd.

Evie was ontzettend nieuwsgierig en had een radar voor mijn gepieker.

‘Niets. Je weet alles al,’ antwoordde ik koeltjes. Ik hield mijn blik strak op haar gericht.

‘Dat weet je zeker?’

‘Wat zou er nog meer moeten zijn?’

‘Ik heb het gevoel dat er meer is dan je laat blijken. Je weet dat je me alles kunt vertellen?’

‘Dat weet ik, Ev. Maak je geen zorgen,’ zei ik geruststellend. ‘Ik moet ongesteld worden, dan ben ik altijd wat gevoeliger.’

‘Hmm.. Oké. Ik hou je in de gaten, als je dat maar weet.’

Evie had therapeut moeten worden. Ze probeerde me altijd aan het praten te krijgen en analyseerde vrijwel iedere beweging die ik maakte. Ze bedoelde het goed, maar er waren dingen die ik voor mezelf wilde houden. Evie was mijn vriendin, mijn persoon. Ik vertrouwde haar genoeg om bij me te laten wonen, maar daar trok ik de grens. Er was niemand die ik honderd procent vertrouwde. Niet eens mezelf.

5

Zaterdag waren altijd hectisch in de kapsalon. Naast de normale bejaardensociëteit was de zaak gevuld met moeders en hun schreeuwende kinderen. Ik had geen hekel aan kinderen, maar op de werkvloer vond ik ze een grote stoorzender. Deze keer renden twee stuks van een jaar of vijf onbeheerst achter elkaar aan, met onnodig veel lawaai. Ik onderging het met de nodige frustratie. Johan had, net als de moeder van de kinderen, al een paar keer tegen de jongens gezegd dat zij zich moesten gedragen. Daar werd door de kinderen geen gehoor aan gegeven en uiteindelijk gaven zij het op. Moeders genoot zichtbaar van haar hoofdmassage, terwijl haar koters de tent afbraken.

Bestaat er al zoiets als valium-lollies?

Ik negeerde de kinderen zo goed als ik kon en concentreerde me op mijn werk. Meneer Damstra, mijn oudste klant, zat in de stoel voor me. De oude man had nog steeds een gigantische bos haar, niet alleen op zijn hoofd, maar ook in zijn nek. Ik haalde mijn nekmes langs zijn huid en op dat precieze moment botsten de hysterische kinderen met volle vaart tegen me op. Het vlijmscherpe mes boorde zich in de nek van meneer Damstra, die het uitschreeuwde.

'AUUWWW!!!' Hij greep naar zijn nek die meteen hevig begon te bloeden.

'KIJK WAT JULLIE GEDAAN HEBBEN!!!' schreeuwde ik tegen de kinderen.

Eindelijk stonden ze stil. Ze keken geschokt naar het achterhoofd van de oude man, waar het bloed tussen zijn vingers door sijpelde.

Het gezicht van meneer Damstra werd met de seconden bleker. 'HELP ME!' jammerde hij angstig.

Er hing een ijzige stilte in de kapsalon. Iedereen keek in shock naar de bloederige nek van de oude man, maar niemand deed iets. Ik trok een handdoek van het hoofd van een andere klant en drukte deze op de wond.

‘Geen zorgen, meneer Damstra. Het lijkt erger dan het is,’ zei ik om hem gerust te stellen. Hij had ondertussen een vaalgroene teint bereikt.

‘Ik.. ik.. kan niet zo goed tegen bloed,’ stotterde hij.

‘Houd uw ogen maar dicht. Ik kijk wel even naar de schade.’ Meneer Damstra kneep zijn ogen stijf dicht, waarna ik de handdoek voorzichtig optilde.

Een aantal mensen schrokken hoorbaar bij het aanzicht van de grote wond. De twee veroorzakende koters zetten het op een brullen, wat mij enig plezier bracht. De wond was flink. Het zag er niet naar uit dat de man ieder moment dood zou bloeden, maar hij had overduidelijk hechtingen nodig.

‘Het bloed al een stuk minder, meneer Damstra, maar het lijkt me verstandig om er toch even door een arts naar te laten kijken. Ik breng u meteen naar het ziekenhuis,’ zei ik stellig. ‘Ziek..en..huis?’

De man was zo angstig dat ik me meer zorgen begon te maken om zijn hart dan de wond in zijn nek.

‘Geen zorgen, meneer Damstra, dat is een protocol bij snijwonden.’ Ik verzon het ter plekke. Ik had geen idee of er een dergelijk protocol bestond. Afgezien van een kleine kras, een lichte brandwond door een föhn of een krultang had ik nooit een klant verwond. Ik fantaseerde er over maar daar bleef het bij. Tot nu.

‘Het klopt,’ hoorde ik Johan zeggen. Hij was eindelijk ontdooid. ‘Ons protocol is inderdaad dat we u even na laten kijken door een arts.’ Johan klonk geloofwaardig, maar ik kon de bezorgdheid in zijn stem horen.

Hij hielp meneer Damstra uit zijn stoel en beval mij om mijn autosleutels te pakken. Ik rende naar de keuken, greep mijn tas van de kapstok en volgde Johan en meneer Damstra naar mijn auto aan de overkant van de straat.

‘Onze welgemeende excuses, meneer Damstra. Ik neem vanavond meteen contact met u op,’ zei Johan, terwijl hij de

oude man in mijn auto hielp. 'Jenny, wanneer meneer Damstra veilig en wel is verwacht ik je terug in de salon!'

Net na sluitingstijd stapte ik de inmiddels lege kapsalon binnen. Johan zat samen met Becca in de keuken aan de koffie. Ik bracht verslag uit over meneer Damstra, waarmee ik ruim vier uur in het ziekenhuis had doorgebracht. De wond in zijn nek was schoongemaakt en daarna gedicht met acht hechtingen. Omdat de man op leeftijd was en zich onwel bleef voelen, vond de arts het verstandig om hem een nachtje ter observatie te houden. 'Het is fijn dat ze hem in de gaten houden,' zei Becca op een welbekende toon, slijmerig. Ze gebruikte dat toontje voornamelijk in het bijzijn van Johan.

'Jenny, als je er even bij wilt komen zitten.' Johan gebaarde naar een van de stoelen tegenover hen. 'Becca en ik hebben zojuist het een en ander besproken. Wat er vandaag is gebeurd heb ik nog nooit meegemaakt en ik hoop het ook nooit meer te maken. Ik zou je hiervoor kunnen ontslaan, maar ik wil je nog een kans geven als je belooft dat je in het vervolg beter oplet.' Ik staarde Johan ongelovig aan. 'Dit is een geintje, hoop ik?' 'Dit is geen onderwerp om over te geinen, Jenny,' zei Johan ernstig.

'Maar dit is niet mijn schuld!'

'Dat is het wel, Jenny!' Becca bemoeide zich er uiteraard ermee. 'Niet waar! Het kwam door die verdraaide koters. Zij botsten met volle vaart tegen me op toen ik mijn nekmes langs de nek van meneer Damstra haalde.'

'Ja, hoor. Geef de kinderen maar de schuld, Jenny,' zei Becca geniepig. 'Kom op, die kinderen zijn twee turven hoog, zij kunnen dit nooit veroorzaakt hebben.'

'Oh, nee?! Ik zal je laten zien wat iets van twee turven hoog aan kan richten!'

Ik kon het niet uitstaan dat ik zo makkelijk beschuldigd werd. Ik had het mes inderdaad vastgehad, maar als die koters niet tegen me op waren gebotst was er niets aan de hand geweest.